

בס"ד

קְרִבָּה אֶל נֶפֶשׁ גֵּאֲרָה

כוונות ויחודים כוונת הברכה והאכילה

בדרך הבעל שם טוב – כל תיבה ותיבה עבודה פשוטה
מטבע הברכה • כוונת האכילה – מגו"ח • ברכה אחרונה
ולצדה סוד הכוונה על פי האר"י והרש"ש

וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ
וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ
(דברים ח, י')

הכוונות והשמות מתוך הספר 'יחודים כמוך'
ברשות מכון 'יחידה ליחדך'

הסכמות

הרב שמואל שלוסברג

ראש כוללי תורת אברהם
רח' מנחת יצחק 11 ירושלים
♦ ♦ ♦

בס"ד
ר"ח אדר תשפ"ו

לכבוד ידידי הגאון החסיד מגדולי מזכי הרבים רבי יחיאל יהושע פרישמן שליט"א

עונג רב היה לי ללמוד בספרו הנפלא "נפשי גאלה" על
ענין קידוש שבת קודש ובו מאמרים נפלאים לבת אש
ערוכים בטוב טעם ודעת בלשון צח ובהיר זכה ליקח
דברים עמוקים וטמירין מכבשנו של רבנו האריז"ל ותורת
החסידות ולהוריד אותם באופן שיהיה מוכן לכל אחד וכל
הלומד בו מרגיש התעוררות גדולה בעומק נפשו.
ואין לי אלא לברכו שימשיך בהפצת מעיינותיו חוצה
וירבה גבולו בתלמידים.

המברכו בכל לב,
שמואל שלוסברג

יחיאל יהושע פרישמן שליט"א

פינחס דוד בונקר

רב בית הכנסת אור התענוג ע"ש מוהר"ן מברסלב זיע"א
רחוב המגיד ממעזריטש 47 ביתר עילית
Ohrhatahanug@gmail.com
♦ ♦ ♦

ב"ה
ח' תמוז תשפ"ו לפ"ק

בא לפני הרב המשפיע הרה"ג החסיד רבי יחיאל יהושע פרישמן
שליט"א, עם ספר חשוב מאוד על עבודת הקידוש כליל שבת – ספר
נפשי גאלה, עברתי על הדברים וממש האירו עיני ולבבי מתוכן
הדברים.

בידידי ומכירי קאמינא, שאני מכיר את הרב המחבר שנים רבות, והוא
בקי גדול בנגלה ובנסתר, וגם זכה להיכנס בסוד מחצדי חקלא בעבודת
הייחודים וכוונות, ובקי עצום בתורת הבעש"ט ותלמידיו, ודולה ומשקה
ומשפיע לעם ישראל, הן בדברי תורתו הנדפסים בכל שבוע כבר כמה
שנים בעלון הנקרא "נפשי גאלה", והן בשיעורים שמוסר לתלמידים
מקשיבים, וכן ידיו לו רב בקירוב רחוקים, שמשים לילות כימים להאיר
לנשמות ישראל הנמצאים עדיין בחושך, להאיר להם ולהדריכם בדרך
העולה בית קל.

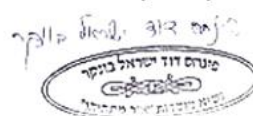
הדרך המיוחדת של הרב המחבר, הוא להמשיך דברי תורה עמוקים
ביותר של האר"י הקדוש ובעל שם טוב ותלמידיו, ללב והשכל של בני
דורינו, עד שכל אחד יכול למצוא עצמו ממש בתוך דבריו, הן אברכים
תלמידי חכמים, והן בחורים צעירי הצאן המבקשים וצמאים לדבר ה',
ושמעתו ממכה אנשים שהחבורות עשו עליהם רושם גדול, והאיר ליכם
לאהבת ה' יתברך.

ידוע מה שאמר המשיח להבעל שם טוב הקדוש זיע"א, כששאל אותו
"אימתי קאתי מר?" השיב לו "כשיפוצו מעיינותיך חוצה", שעל ידי
הפצת תורת הבעל שם טוב, מקרבים הגאולה בפועל ממש, ובפרט
שבדורינו רואים איך שאף על פי שאנו בחושך כפול ומכופל מעומק
הגלות, אבל מצד שני התקיים הנבואה של "לא רעב לחם ולא צמא
למים כי אם לשמוע את דבר הוי'", שיש לנפשות ישראל צמאון עצום
לשמוע דברי עבודה ולהתחבר לפנימיות התורה באופן שלא היה
מעולם.

על כן בוודאי מצוה גדולה לפרסם ספר זו ולהפיצו בישראל, ובוודאי על
ידי זה נזכה לקרב הגאולה בצעדים ענקיים, ונזכה כבר לראות משיח
צדקינו בעיני בשר ממש ולבניין בית המקדש במהרה בימינו.

אברך את הרב המחבר שיזכה לראות נחת מכל יוצאי חלציו ומתלמידיו
הרבים, ויזכה להוציא ספר זו ועוד הרבה ספרים לאור, ויזכה להפיצם
בישראל ולהמשיך עבודתו הנפלאה להאיר עיני ישראל בחבורותיו
הנפלאים ושיעוריו המיוחדים, ויזכה לקרב עוד ועוד נשמות תחת כנפי
השכינה.

וע"ז באעה"ח בברכה

הודאה והוקרה

יישר כוחו וחילו לאורייתא של מכון 'יחידה ליחדך', על הרשות הטובה להשתמש בשמות המובאים בחוברתו 'יחודים כמוך'. רבה היתה העזרה שזכיתי לה מספריו וחוברותיו, אשר ראויים הם להתקבל בכלל ישראל בכל מקומות מושבותיהם, שכן נסוך על דבריו חן מיוחד, המעיד על השראת השכינה השורה במעשה ידיו. יהי רצון שיזכה להמשיך ולהפיץ את אור פנימיות התורה, ובסייעתא דשמיא יצליח בכל מעשיו.

ואין צריך לומר שאין ערוך דברינו אלה אל דבריו. בחיבורו הכל סולת נקיה: דברי האר"י הקדוש, הרש"ש, הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים, ועוד צדיקים אמיתיים. ואילו אנו באים אל האנשים כפי ערכנו, לחבר את השכל והלב לדרכי העבודה, כל אחד ואחד כפי מה ששייך לו. ואף שכל הדברים נאמרו על פי הקדמות אמיתיות, חלילה לומר שדווקא זהו פשט הדברים בדברים קדושים אלו.

תוכן העניינים

ו הקדמה – טעימה מן הספר

ח פתח הדברים

יד חלק ראשון: בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ

טו בְּרוּךְ

יט אַתָּה

כד ה'

כט אֱלֹהֵינוּ

לד חלק שני: מְלֶכֶּךָ הָעוֹלָם

לה מְלֶכֶּךָ הָעוֹלָם

מא חלק שלישי: סִיּוּם הַבְּרָכָה

מב סיום הברכה

מח חלק רביעי: פְּנִיַת הָאֲכִילָה

נ כללות הכוונה – הריני אוכל

נא שן – ל"ב שנים

נב מ"ו – הלחיים

נ"ח – "אוכל" נב

לחם נג

ד"ק – הלעיסה נג

פ"ד – הבליעה נג

ביום ובלילה נד

עבודת האכילה – נחלת הכלל מט

סיכום כל כוונות האכילה – ש"ע נהורין נה

אחר הברכה – בשעת האכילה נז

חלק חמישי: פְּרָכָה אַחֲרוֹנָה סו

ברכה אחרונה – התיקון הפנימי סז

חתימת הדברים סט

הקדמה – טעימה מן הספר

מתוך הספר 'נפשי גאלה – יחודים בדרך הבעל שם טוב'

חוברת זו היא טעימה מן הספר 'נפשי גאלה – יחודים בדרך הבעל שם טוב', המלקט את דברינו בענין היחודים והכוונות: יסודות דרך היחודים של הבעש"ט – 'יחודים כמוך'; יחוד 'אוחזה בסנסניו'; יחודים קצרים לשמירה ולתשובה; כוונת מטבע הברכה; כוונת תורה לשמה; קריאת שמע שעל המטה; וכוונות ימי בין המצרים.

ויסוד הדברים כולם הוא מה שכתבנו בפתח הספר: "חידוש הבעל שם טוב הקדוש, שהביא את ה'מלך' מלכי המלכים, שיראוהו מקרוב, וגם פשוטי העם, יבינו ויכירו גדלותו ויזכו לחיות עמו, ולעובדו בפשטות בכל ענין וענין." ועל כן אין היחודים נחלת יחידים בלבד: "עבודת היחודים שתקרב את הגאולה היא עבודה ששייכת לכל יהודי ממש, ועניינה שגילה הבעל שם טוב הוא, לייחד את העולם הזה עם ה' יתברך, כל אחד במקומו הוא ובתוך המעשים שהוא עושה בעולם הזה."

ובכל כוונה וכוונה הסדר אחד: תחילה – 'בדרך העבודה', הנקודה למעשה; אחריה – 'ביאור הדברים', המאמר בשלמותו; ובסוף – 'סוד הכוונה' על פי הרש"ש, ובראשו 'הכוונה בקצרה' – למעשה', שבה כל שלב בכוונה מקבל

עבודה פשוטה. והשמות מובאים בצילום מתוך הספר 'יחודים כמוך', כדי שלא תצא תקלה בניקודם.

ובחרנו להקדים דווקא את כוונת הברכה והאכילה – מטבע הברכה, כוונת האכילה וברכה אחרונה – שהן דבר השייך לכל יהודי פעמים רבות בכל יום; ובהן אפשר לטעום בפשטות איך כל תיבה של כוונה נעשית עבודה, ואיך כל ברכה וכל אכילה מגלות את ה' יתברך בתוך הדבר הגשמי עצמו.

יהי רצון שנזכה לברך בכוונה, ולגלות את מציאותו יתברך בכל דבר, עד שיפוצו מעיינות הבעש"ט חוצה, ונזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן.

פתח הדברים

הקדמה לכוונת הברכות

דרך הבעש"ט מאירה גם בתוך כוונות האר"י – לא כתוספת אלא כיחוד אחד

הנה עד הנה דברנו והרחבנו לבאר כיצד יכול גם היהודי הפשוט ביותר לקרב את ביאת המשיח, על ידי קיום דבריו לבעל שם טוב 'שיהיו מיחדים יחודים כמוך'. הרחבנו בכך שבכל מעשה שיהודי עושה הריהו פועל עליות גדולות, והוא עומד לפני ה' ליחד יחודים ממש, כדרך שלימדונו הבעל שם טוב ותלמידיו. אחרי הודיענו ה' כל זאת, כעת יכולים אנו לשוב ולעסוק מעט גם בדרך הרגילה של היחודים של יחיד האר"י הקדוש ולראות כיצד גם בתוך הדרך הזאת מאיר לנו אור הבעש"ט באור וגילוי חדש, אשר על ידו ודרכו מקרבים את הגאולה השלימה, ובפרט את גאולת הנפש הפרטית של כל אחד ואחד. הנה כמובן שמאמרים אלו לא נועדו להביא דברי קבלה אשר הם עדיין אינם שווים לכל נפש, מכל מקום הרי זכה דורנו לריבוי גדול של ספרים שמבארים את סדרי הכוונות בשפה ברורה ובנעימה, וכן ישנם חיבורים רבים שמבארים זאת על פי דרך החסידות. לא זאת היא מטרתנו במאמרים אלו. כוונתנו בדברים אלו להראות שדרך הבעל שם טוב בעניינים אלו היא אינה רק **תוספת** של עבודה, כוונות נוספות שיכולים לכוון בד בבד. אלא מדובר

כאן ביחוד וחיבור שברצוננו לעשות בכל מעשינו, הן החיבור שנעשה מתוך המעשים הפשוטים שלנו, והן החיבור שנעשה על ידי הכוונות והייחודים. כאשר נשכיל להבין את הענין הזה, נראה לדעת כי יחוד ה' הוא לא עניין ששייך רק לזמנים גבוהים ונשגבים, אלא גם בתוך כל ענייני העולם הזה יכולים וצריכים לייחד ייחודים, לקרב את גאולת הנפש הפרטית, ועל ידי זה גם את הגאולה הכללית.

הקדמה לכוונת הברכות

ובכן נביא בזאת את דברי הרש"ש על קצה המזלג. ואמנם הרש"ש הקדוש מסדר באריכות הכוונות של כל ברכה וברכה, אבל אנחנו נעסוק כאן רק בכלליות העניינים, ותן לחכם ויחכם עוד.

מטבע הברכה מתחלק לשלשה חלקים: (א) ברוך אתה ה' אלקינו (ב) ' מלך העולם (ג) שהכל נהיה וכו'.

ברוך אתה ה' אלקינו נמשך באתערותא דלעילא מה שנקרא בלשון הקבלה 'מוחין דיניקה'. **במלך העולם** מעלים באתערותא דלתתא את רפ"ח נצוצות והמוחין שנמשכו – המוחין דיניקה, ועל ידי זה ממשיכים ומורידים מוחין דגדלות וזה נמשך למטה במילים **שהכל וכו'.**

ונסביר בעזרת ה':

האדם וכל הדברים נבראו בלא מוחין, ועל היהודי להמשיכם בכל יום

ה' **יתברך** ברא את האדם בצורה כזו שחסר לו בחינת ה'מוחין'. הרי זה כמו ילד קטן שאמנם יש לו ראש, אבל עדיין אין לו את השכל האמתי. וכמו כן אדם שעדיין לא מכיר את ה' באמת, נחשב שחסרים לו המוחין. ואין מדובר בעבודה כללית שנעשית פעם אחת ולתמיד, אלא זוהי עבודה יום-יומית! מדי יום נברא האדם מחדש כאשר הוא בלי הראש, בלי המוחין, ועליו מוטל התפקיד להשיג ולהמשיך על עצמו את המוחין הללו על ידי תורה ותפילה ומעשים טובים.

וכמו כן הוא בכל דבר ועניין בעולם, שכל הדברים נבראו חסרים, וצריך שהיהודי יבוא ויתקנם.

לדוגמא: המאכלים נבראו בלי מוחין, כלומר שבקלות יתירה עלול האדם לחשוב שהמאכל הוא זה שמחיה את האדם ונותן לו כח. אולם כאשר יהודי ממשיך למאכל את המוחין, הריהו מבין כמה טיפשות יש במחשבה הזו, וכי אוכל גשמי יכול לחיות בן-אדם?! אלא אין זאת כי אם כח ה' שמלובש בתוך האוכל והוא זה שמחיה את האדם.

על ידי שהיהודי מברך על האוכל ומכיר בכך שלא הוא זה אשר משביע אותו כי אם ה', בזה הוא מתקן את אותו מאכל שיכיר גם הוא את ה'. הרי זה ממש כמו **קירוב רחוקים**, לקחת משהו שלא הכיר את ה', ולקרבו את הקדושה. כמו ילד קטן שמלמדים אותו תורה ומצוות. על ידי ההשתמשות הנכונה בכל

דבר כפי רצון ה', על ידי זה ממשיכים לו מוחין והריהו נעשה כגדול שיש לו דעת.

נמצאנו למדים כי עבודת האכילה היא, לקרב את המאכל הזה להכיר את אמת ה'!

'רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף' – חלקי הנשמה המלוושים במאכל

כן פירש הבעש"ט את הכתוב 'רעבים גם צמאים נפש בהם תתעטף'. היודע אתה למה אתה רעב או צמא? אין זה אלא מכיון שבתוך המאכל והשתיה הללו מתעטפים ונסתרים חלקים מהנשמה שלך עצמך, אשר הם מצפים שאתה תבוא ותתקן אותם! הנשמה שלך מרגישה שחלקים ממנה נמצאים במאכל הזה, ולכן היא משתוקקת, רעבה וצמאה לאותו מאכל!

וביתר ביאור: הנשמה שלנו ירדה לעולם כדי לתקן עולם במלכות ש-ד-י, שיכיר העולם כולו את מציאות ה'. את התכלית הזאת יכול רק היהודי לקיים. כל יהודי שנולד ועתיד להיוולד, הוא זה אשר נבחר לתפקיד הרם והנישא הזה. לכל יהודי יש את החלק שלו בשליחות הגדולה הזו, ויש לו את החלקים בבריאה שבהם הוא ורק הוא יכול לגלות את מציאת ה'!

איך אוכל לדעת מה הוא החלק שלי? זהו דבר פשוט מאוד, כל מה שנקלע לפתחך במהלך היום והלילה, הוי יודע שזהו חלקך בעולם! זהו המקום

הייחודי שבו רק אתה תוכל לתקן ולגלות את מציאות ה'! בשביל השליחות הזה ירדת לעולם!

מלמד אותנו הבעל שם טוב הקדוש, אתה רעב? אתה צמא? דע לך שזה לא סתם! אל נא תחשוב שסתם כך אתה נמשך דווקא לדבר הזה ולא למשהו אחר. אל תחשוב שזה סתם חולשה כלשהי. לא ולא, פשוט מדובר בדבר שה' יתברך רוצה שאתה בדווקא תאכל אותו! כי על ידי שאתה תאכל אותו, תברר את החלקים שאתה צריך לברר בעולם. על ידי שתברך על הדבר הזה, אתה מביא תיקון נוסף לעולם. אם אתה נמשך למאכל הזה, אות היא שיש לך מה לתקן בו.

בדבר איסור התיקון בהימנעות, ובשיירי הצדיקים טועמים מבירוריו

ואם מדובר בדבר איסור, אזי התיקון שלו נעשה על ידי שנמנעים מאכילתו. כמו כן גם במאכל אסור, אם אתה רואה שההתעסקות עמו עלולה להפריד אותך מה' חלילה על ידי שטיפול לתאוות, הרי שהתיקון שצריך להיעשות עכשיו הוא על ידי ההימנעות מאכילתו.

כאשר תבין את המניע האמתי שעומד מאחורי המשיכה שלך לאוכל ולשתיה, כאשר תבין שכל זה נעשה לתועלת ולתיקון נשמתך ותיקון העולם. הבנה זו תתן לך את הכח שלא ליפול אל תוך הדבר הגשמי הזה, אלא אדרבה אתה תעלהו ותתקנו כראוי!

הערה בזה נבין מעט את עניין אכילת שיריים של צדיקים. באכילת שיירי מאכלו של הצדיק, הרי אתה טועם מעט מהבירורים שלו, אתה טועם מעט מהטעם שהוא מרגיש באותו הדבר. כי הצדיק רואה בכל דבר את התכלית הפנימית להביא לגילוי אור ה' בעולם. ועל ידי שאוכלים ממאכלו, יכולים לקבל כח והתעוררות להבין את השליחות שנשלחנו אליה אנחנו, ולקבל קצת מההסתכלות של הצדיק על העולם כולו

חלק ראשון

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ

מוחין דיניקה – אתערותא דלעילא

ברוך

המשכת האור מלמעלה

בדרך העבודה

**ברוך – מלשון המשכה. אותה המשכת אור ה' נמשכת ובאה
באתערותא דלעילא, מה שנקרא בלשון הקבלה 'מוחין דיניקה'
עליו להבין שהוא קיבל כעת התעוררות משמים לאכול את הדבר
הזה**

ביאור הדברים

**ברוך – מלשון המשכה. אותה המשכת אור ה' נמשכת ובאה באתערותא
דלעילא, מה שנקרא בלשון הקבלה 'מוחין דיניקה', ומתחלקת לשלושה
חלקים כדלהלן.**

**נמצא שכאשר יהודי לוקח דבר מאכל בידו, עליו להבין שהוא קיבל כעת
התעוררות משמים לאכול את הדבר הזה, היות ובכך חפצים לעורר אותו
משמים לתקן את הדבר שייך אליו.**

סוד הכוונה בתיבת 'פרוה' – על פי הרש"ש

הכוונה בקצרה – למעשה

♦ המשכה מכתר עליון – אתערותא דלעילא – היות ובכך חפצים לעורר אותו משמים לתקן את הדבר שייך אליו.

ובסוד הכוונה – על פי הרש"ש

אִידֵּה-יִרְדֵּה

יֵאָדָהוּיָהָ

אֵיזֶה־יִרְחָה

יֵאָדָה יִדְהָה

יִרְדּוּ זֵהוּ וְזֵהוּ

יִירָד הָיָה וְאֵלֶּה הָיָה
אֶלְכָּה הָיָה יִירָד הָיָה

יִרְדֵּה דָּהֳרָה וְרֵדָה

לחור"ב חור"ג דאבא ויש"ם לחור"ב דאמא ותבונה

יהודה אלהיה

ויתייחדו

אִידֵּה יִוֵּדֵּה

וימשיך המוחין ליסודם

אבא ויש"ם אמא ותבונה

[יידעווערדן] אַלס דער דער ייד דער דער

וימשיך מחג"ת נה"י דהג"ת דא"א

לחג"ת נה"י לחג"ת דא"א וישסו"ת וייתיחדו

יֵאָדָה יִידָה

וימשכו ג' מ"ב ומילוי השמות

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי

יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יהודה יהודה יהודה

יִרְדְּ הָאֵל יְיָ הָאֵל יִרְדְּ הָאֵל וְאֵל יִרְדְּ הָאֵל

יִוֵּד וַיּוֹד דָּלֶת יוֹד וְאוֹ דָּלֶת יוֹד וַיּוֹ דָּלֶת

הַי יוֹד הֵא אֵלֶּף הַי יוֹד

וַיִּזְכָּר יְהוָה וַיֵּלֶךְ מִבְּנֵי חָם
וַאֲחֵיהֶם וַיֹּסֶף אֱלֹהִים עָלֵיהֶם

הַי יוֹד הָא אֵלֶּף הַי יוֹד

מ"ב דע"ב	מ"ב דמ"ה	מ"ב דס"ג
----------	----------	----------

רד י יר י רד א א א רד י א י

'יחודים כמור' עמ' קכז

א. להמשיך שפע מכתר עליון לב' זיווגי חג"ת דעתיק יומין, ומשם לב' זיווגי חג"ת דאריך אנפין.

ב. ומשם לחב"ד דחג"ת דאו"א וישסו"ת – לחו"ב וחו"ג דאבא ויש"ס, ולחו"ב דאמא ותבונה – ויתייחדו.

ג. וימשיך המוחין ליסודם – אבא ויש"ס, אמא ותבונה.

ד. וימשיך מחג"ת נה"י דחג"ת דא"א לחג"ת נה"י דחג"ת דאו"א וישסו"ת ויתייחדו, וימשכו ג' מ"ב ומילוי השמות.

אתה

הכל זה אתה – אין עוד מלבדך

בדרך העבודה

הכל זה אתה ממש! אין עוד מלבדך בכלל. אני אמנם רוצה
ומשתוקק לדבר הזה, אבל אני מתגבר להבין שלא! הכל זה רק
אתה ה' אלוקנו!

ביאור הדברים

אתה – הכל זה אתה ממש! אין עוד מלבדך בכלל. אני אמנם רוצה ומשתוקק
לדבר הזה, אבל אני מתגבר להבין שלא! הכל זה רק אתה ה' אלוקנו!

**'כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה' – המברך מגלה את מציאות ה'
בדבר**

בזה נבין את מה דאיתא בגמרא (ברכות לה.) רבי לוי רמי: כתיב "לה' הארץ
ומלואה", וכתיב "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם!" לא קשיא, כאן –
קודם ברכה, כאן – לאחר ברכה. והדבר תמוה מאוד, וכי לאחר הברכה הדבר
כבר לא שייך לקב"ה חלילה? אלא הביאור בכך הוא שאחרי שהיהודי בירך

על המאכל ועל ידי זה הוא תיקן אותו, אזי שכרו הוא שנחשב כביכול הדבר הזה נעשה שלו! הוא זה אשר גילה את מציאות ה' על ידי הדבר הזה, ואילו קודם הברכה הייתה מציאות ה' נסתרת והיה נחשב רק של ה' בלי שמישהו גילה זאת החוצה.

על היהודי מוטלת החובה להבין שה' יתברך לבדו הוא מקור כל הברכות כולן, וכי אין אף מציאות בעולם חוץ ממנו. ואמנם אני מרגיש את עצמי כדבר נפרד, אבל אני עובד על עצמי להמשיך אל תוכי את הידיעה שגם זה עצמו הוא ממנו, וגם המשיכות שיש לי לאכול ולעשות את כל ענייני הגשמיים, גם הם באים ממנו לבדו. לכן אני מברך על הדבר, מתוך אמונה שיש איזשהו רצון של ה' יתברך בתוך הדבר הזה.

עיקר הכוונה

אתה ה' אלקינו – מוחין דיניקה – עדיין אין לי את הדעת להבין מהו באמת שה' רוצה ממני. ואלו הם ג' הקוים – אהבה, יראה ודביקות – שצריכים להיות בו יתברך, ולא במאכל; וזו הכוונה, שנכנסים המוחין דיניקה של ג' הקוים.

אתה – אהבה – נכנסים המוחין דיניקה, ואני אוהב את המאכל; אבל אין זו אלא אהבת ה' שנפלה. האהבה האמיתית היא אהבת ה'.

סוד הכוונה בתיבת 'אַתָּה' – על פי הרש"ש

הכוונה בקצרה – למעשה

♦ אתה ה' אלקינו – מוחין דיניקה – ג' הקוים – אהבה, יראה
ודביקות – בו יתברך, ולא במאכל.

♦ אתה – אהבה – האהבה למאכל אינה אלא אהבת ה' שנפלה.

♦ יחוד או"א – 'אתה' – על היהודי מוטלת החובה להבין שה' יתברך
לבדו הוא מקור כל הברכות כולן, וכי אין אף מציאות בעולם חוץ
ממנו.

ובסוד הכוונה – על פי הרש"ש

אתה

יכוין לייחד חב"ד דחג"ת
דאז"א וישסו"ת

איהיהוה

ולחמשיך השפע מיסודם

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי

יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה

עם ח' חסדים

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

ליסוד חב"ד חג"ת אמא ותבונה

אלף הי יוד הי

אלף הא יוד הא

אלף הה יוד הה

וימשיך הכל למלכותה

ח' גבורות

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

אלף הי יוד הי

אלף הא יוד הא

אלף הה יוד הה

מלכות אמא ותבונה

וימשיך חח"ן דנה"י וחג"ת דחג"ת

דאז"א וישסו"ת מ"ב דע"ב והמילוי

אהיה

יהוה

יהוה

יוד הי ויו הי

יוד ויו דלת. הי יוד.

ויו יוד ויו. הי יוד.

וד י יו י

לחח"ן דנה"י וחג"ת דחג"ת דור"ן

'יחודים כמוך' עמ' קכו

א. יכוין לייחד חב"ד דחג"ת דאז"א וישסו"ת.

- ב. ולהמשיך השפע מיסודם עם ה' חסדים ליסוד חב"ד חג"ת אמא ותבונה.
- ג. וימשיך הכל למלכותה – עם ה' גבורות.
- ד. וימשיך חח"ן דנה"י וחג"ת דחג"ת דאח"א וישקו"ת – מ"צ דע"צ והמילוי – לחח"ן דנה"י וחג"ת דחג"ת דזו"ן.

ה'

אוהב, מתגבר ומתפאר – ג' הקוים

בדרך העבודה

ה' יתברך מכניס באדם התעוררות וחשק לרצות את המאכל הזה
והזה, בהתעוררות הזו הוא נכנס לאהוב את הדבר, להתגבר
להשיגו, ולאחר מכן להתפאר בו.

ביאור הדברים

ג' הקוים – אוהב, מתגבר ומתפאר – וזהו 'ה' אלקינו' שהם מוחין
דיניקה

לא ניכנס כעת לפרטי הפרטים, אבל בכלליות ישנם שלוש בחינות,
המכונים שלושה קווים, ימין שמאל ואמצע – חסד גבורה ותפארת. ובדרך
העבודה הרי זה מתחלק כך: בכל דבר שהאדם עושה, אזי ראשית כל הוא
אוהב אותו וחפץ בו – **חסד** – קו ימין. יחד עם זאת הוא מצמצם את מוחו וכן
מתגבר לעשות פעולה לקחתו – **גבורה** – קו שמאל. ולאחר מכן הוא מתפאר
בו – **תפארת** – קו האמצע.

ולענייננו: ה' יתברך מכניס באדם התעוררות וחשק לרצות את המאכל הזה והזה, בהתעוררות הזו הוא נכנס לאהוב את הדבר, להתגבר להשיגו, ולאחר מכן להתפאר בו.

עיקר הכוונה

ה' – התפארות – וכן ההתפארות: מה שאני מתפאר בדבר, אין זו אלא התפארות שנפלה; ההתפארות והדביקות האמיתית הן בה' יתברך.

סוד הכוונה בתיבת 'ה' – על פי הרש"ש

הכוונה בקצרה – למעשה

♦ **ה' – התפארות** – ההתפארות בדבר אינה אלא התפארות שנפלה; הדביקות האמיתית – בה'.

♦ **חסד – גבורה – תפארת** – ראשית כל הוא אוהב אותו וחפץ בו – חסד – קו ימין. יחד עם זאת הוא מצמצם את מוחו וכן מתגבר לעשות פעולה לקחתו – גבורה – קו שמאל. ולאחר מכן הוא מתפאר בו – תפארת – קו האמצע.

ובסוד הכוונה – על פי הרש"ש

יהוה

יכוין להמשיך שפע המוחין
והנרנה"י ממלכות דהב"ד דהג"ת
דאמא ותבונה
ע"ג חב"ד דהג"ת ז"א

אֱלֹהִים

יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

'יחודים כמוך' עמ' קכו

- א. יכוין להמשיך שפע המוחין והגרנח"י ממלכות דחב"ד דחג"ת דאמא ותבונה על גבי חב"ד דחג"ת ז"א.
- ב. ולהכניסם תוך ו"ק חב"ד דחג"ת ז"א.
- ג. ויחד שם הוי"ה באלדנ"י.
- ד. וימשיך דת"י דנה"י וחג"ת דחג"ת דאח"א וישקו"ת – מ"ב דמ"ה והמילוי – לדת"י דנה"י וחג"ת דחג"ת דזו"ן.

אֱלֹקֵינוּ

ירא מלהפסידו – מוחין דיניקה

בדרך העבודה

אני אוהב את הדבר, מתחבר אליו ומתפאר בו (– ה'), וכן ירא
מלהפסידו (– אלוֹקֵנוּ) .

עבודת היהודי היא לתקן את הדבר ולהגדילו על ידי הברכה
בכוונה.

ביאור הדברים

על זה אנו אומרים: ה' אלוֹקֵנוּ, אני אוהב את הדבר, מתחבר אליו ומתפאר
בו (– ה'), וכן ירא מלהפסידו (– אלוֹקֵנוּ) .

אבל ההשגה הזאת עדיין אינה התיקון השלם, עדיין נחשב הדבר לילד קטן
שטרם הגיע לדעת השלימה והאמתית. הרש"ש מכנה זאת בשם 'מוחין
דיניקה'. כמו ילד שעדיין יונק ועוד לא הגיע לגדולות, כן הוא הדבר הזה
הגשמי שחסרים לו עדיין המוחין והוא צריך לאמו. עבודת היהודי היא לתקן
את הדבר ולהגדילו על ידי הברכה בכוונה.

עיקר הכוונה

אלקיננו – יראה – וכן היראה: מה שאני ירא מלהפסיד את הדבר, אין
זו אלא יראת ה' שנפלה; היראה האמיתית היא יראת ה'.

סוד הכוונה בתיבת 'אֱלֹקֵינוּ' – על פי הרש"ש**הכוונה בקצרה – למעשה**

אֱלֹקֵינוּ – יראה – היראה מלהפסיד את הדבר אינה אלא יראת ה' שנפלה.

♦ **מוחין דיניקה – כמו ילד שעדיין יונק ועוד לא הגיע לגדולות, כן הוא הדבר הזה הגשמי שחסרים לו עדיין המוחין והוא צריך לאמו.**

ובסוד הכוונה – על פי הרש"ש

אֶכְלֶה יְנוּ

ימשיך בג"ה דנה"י וחג"ת דחג"ת
דאו"א וישסו"ת מ"ב דס"ג והמילוי

אֱלֹהִים

יְהוָה

יְהוָה

יוד' ה' ואו' ה'

יוד' ויו' דלכת, ה' יוד',

ואו' אלק' ואו', ה' יוד'.

וד' י' או' י'

לבג"ה דנה"י וחג"ת דחג"ת דזו"ן

'יחודים כמוך' עמ' קכח

א. ימשיך בג"ה דנה"י וחג"ת לחג"ת לאו"א וישסו"ת – מ"ב דס"ג והמילוי – לבג"ה
דנה"י וחג"ת לחג"ת דזו"ן.

חלק שני

מֶלֶךְ הָעוֹלָם

קבלת עול ומסירות נפש – אתערותא דלתתא

מֶלֶךְ הָעוֹלָם

מסירות נפש והעלאת הניצוצות

בדרך העבודה

מלך העולם הטיל עלי תפקיד להגדיל את המאכל הזה! לקרב אותו אליו יתברך! על כן אני מוסר את נפשי, את רצונותיי ותשוקותיי, ומקרב את המאכל הזה אל מלכו של עולם!

ביאור הדברים

כוונת מסירות נפש

אחרי שהיהודי מבין זאת שהאמת היא שהכל הוא רק מציאותו של ה' אלוֹקנו, ויחד עם זאת הוא כן מרגיש את המציאות הגשמית של הדבר, אלא שהוא יודע שאין זו האמת, אלא רצון ה' הוא שאני אתקן את הדבר הזה, ואני מאמין בכך שאני מסוגל לעשות זאת, על ידי זה מתעורר היהודי למסור נפשו על קידוש ה'. כמבואר בספר התניא שמסירות נפש על קידוש ה' אינה רק לקפוץ אל תוך האש הבוערת, אלא כל התגברות של יהודי על רצונותיו, כל מעשה שיהודי עושה בהיפך מטבעו עבור רצון ה', הרי זה נחשב מסירות נפש!

'מלך העולם' – למסור את הנפש והרצון ולהעלות את כל הניצוצות שבמאכל

הרש"ש מלמד שבת יבות 'מלך העולם' יש לכוון למסור את הנפש. יש להמשיך זאת למלך שמסר את בנו למורה שילמד אותו לדבר, לקרוא ולכתוב. והנה אמנם לאותו מורה ישנם עוד עיסוקים שהוא היה מעוניין לעסוק בהם כעת, אבל הוא מוסר את רצונותיו על מנת לקיים את רצון המלך.

כך ממש הוא גם הדבר הזה, אני מעוניין ללכת אחרי רצונותיי, לאכול ולשתות, אבל מלך העולם הטיל עלי תפקיד להגדיל את המאכל הזה! לקרב אותו אליו יתברך! על כן אני מוסר את נפשי, את רצונותיי ותשוקותיי, ומקרב את המאכל הזה אל מלכו של עולם!

אותה מסירות נפש של היהודי, הריהי לוקחת את כל ההתעוררות שהייתה לו ליהודי לאוכל, ומעלה אותה אל ה'! ואומר הרש"ש שעל ידי מסירות נפש מעלים את כל הניצוצות שבמאכל, וגם את המוחין דיניקה שקיבל כבר בתחילת הברכה, עכשיו הוא מעלה אותם מעלה מעלה!

כאשר יהודי כאן בעולם הגשמי מוסר את נפשו ורצונו שלא לאכול קודם ברכה, והריהו מאמין בה' ומכניס אותו אל תוך החיים שלו, הדבר הזה גורם לעילא חידוש עצום ונפלא, והרי זה מעורר כביכול השפעות חדשות ושפע חדש של גילוי אלוקותו יתברך בעולם!

הרי זה דומה למגיד שיעור שכאשר התלמידים מקשים ומעוררים על דבריו, זה גופא גורם לו להתעורר ולחדש חידושים נוספים. כעין זה הוא גם כדוגמא דלעילא שכאשר עם ישראל מתעורר לגלות ולרצות את ה', הרי זה גורם ומעורר רצון עליון להשפיע אלוקותו יתברך ביתר גילוי.

עוד אומר הרש"ש שעל ידי כוונה זו נעשה יחוד עליון להשפיע שפע חדש למטה, וכל זה נעשה על ידי המסירות נפש. וביותר אם מכוון למסור נפשו בד' מיתות בית דין, או כמו שכותב הרבי ר' אלימלך זי"ע לקפוץ אל תוך האש. עם כוונה כזו של מסירות נפש ממש, ולא רק מסירות הרצון, הרי מעלים נחת רוח גדולה מאוד לה' יתברך וממשיכים גילוי אלוקות ביתר שאת ועוז. אולם כדרכנו עוסקים אנו כאן רק בדברים השווים לכל נפש ותמיד.

וכל זה הוא כמו המוחין דיניקה שהתבאר לעיל שעניינו הוא ההתעוררות העליונה שבאה מלעילא כדי לעורר את היהודי לרצות לאכול עכשיו.

עיקר הכוונה

מלך העולם – מסירות נפש – ועכשיו – מסירות נפש: לקחת את הדבר רק לצורכו האמיתי, להכיר את ה'; ואיני לוקח אותו לעצמי, באהבה ויראה זרה. ועל ידי מסירות נפש זו מעלה את המוחין דיניקה למעלה למעלה, אל הרצון העליון, להמשיך את המוחין האמיתיים של גדלות.

סוד הכוונה בתיבת 'מֶלֶךְ הָעוֹלָם' – על פי הרש"ש

הכוונה בקצרה – למעשה

♦ **מֶלֶךְ הָעוֹלָם – מסירות נפש** – לוקח את הדבר רק לצורכו האמיתי – להכיר את ה', ולא לעצמי; ובזה מעלה את המוחין דיניקה אל הרצון העליון.

♦ **ד' מיתות ב"ד – מסירות נפש** – כל התגברות של יהודי על רצונותיו, כל מעשה שיהודי עושה בהיפך מטבעו עבור רצון ה', הרי זה נחשב מסירות נפש!

♦ **בירור הניצוצין** – על ידי מסירות נפש מעלים את כל הניצוצות שבמאכל, וגם את המוחין דיניקה שקיבל כבר בתחילת הברכה, עכשיו הוא מעלה אותם מעלה מעלה!

ובסוד הכוונה – על פי הרש"ש

מִלְכָּה הָעוֹלָם

יקבל עליו ד' מיתות ב"ד ולמות על קידוש השם

מְקִילָה י א א יוֹד הִי וְיוֹ הִי ע"ב
שְׂרִיפָה ה ד ה יוֹד הִי וְאוֹ הִי ס"ג
הֶרֶג ו ג י יוֹד הֵא וְאוֹ הֵא מ"ה
חֲנֹק ה י ה יוֹד הֵה וְ הֵה ב"ן

ויכוין לברר רפ"ח ניצוצין דכחב"ד
(דפנימיות/דחיצויות דאצילות/דכריאת)

מַלְכוּת הַחֹסֶד יוֹד הִי וְיוֹ הִי ע"ב בירורי ב"ן דעתיק אבא וז"א
מַלְכוּת גְּבוּרָה יוֹד הִי וְאוֹ הִי ס"ג בירורי ב"ן דנוק' דעתיק,
יוֹד הִי וְאוֹ הִי י אותיות - ע"ב אימא, ונוק' דז"א
מַלְכוּת תְּנֻחָה יְהוָה כ"ז יוֹד הֵא וְאוֹ הֵא מ"ה ע"ב ב" א"א יש"ס יעקב
מַלְכוּת מַלְכוּת י יְהוָה יְהוָה ע"ב בירורי נוק' דאריך, תבונה, ורחל

ויכוין להעלות נרנח"י ומוחין דהג"ת דז"א

עם רפ"ח הניצוצין. ונרנח"י שלו

ומעלים זו"ן בירורים לישסו"ת

ומעלים ישסו"ת בירורים לאו"א

ומעלים אבא ואמא בירורים לא"א

וזא"א מעלה בירורי עתיק

ועתיק מעלה עד י"ס דא"ק

וע"י הבירורים שעלו נעשה יחוד עליון

בפנימיות ע"ב ס"ג דא"ק

יוֹד הִי וְיוֹ הִי ע"ב יוֹד הִי וְאוֹ הִי ס"ג

ומתייחדים

אִיהֵהִיּוּתָהּ

ונמשכים מוחין חדשים

י"ס דמ"ה ממצח א"ק וז"ס דב"ן מעיני א"ק

עם הנרנח"י ואור הטעמים ואור א"ס ב"ה

המלוכש בכתר דעתיק דא"ק

ונמשכים לעתיק וזמין ולייחדו

אִיהֵהִיּוּתָהּ

וימשיך שאר המוחין לא"א ולייחדו

אִיהֵהִיּוּתָהּ

וימשיך שאר המוחין לאו"א ולייחדם

אִיהֵהִיּוּתָהּ

וימשיך שאר המוחין לישסו"ת ולייחדם

אִיהֵהִיּוּתָהּ

וימשיך שאר המוחין ליסוד מלכות דישסו"ת

'יחודים כמוך' עמ' קב"ח

א. יקבל עליו ד' מיתות בית דין ולמות על קידוש השם – מקילה, שריפה, הרג וחנק.

ב. ויכוין לברר רפ"ח ניצוצין דכחב"ד.

ג. ויכוין להעלות נרנח"י והמוחין דחג"ת דז"א עם רפ"ח הניצוצין, ממדרגה למדרגה עד י"ס דא"ק – ועל ידי הבירורים נעשה יחוד עליון בפנימיות ע"ב ס"ג דא"ק.

ד. ונמשכים מוחין חדשים לעתיק יומין, לא"א, לאו"א ולישסו"ת ומתייחדים, ושאר המוחין ליסוד מלכות דישסו"ת.

חלק שלישי

סיום הפרקה

אשר קדשנו / בורא / המוציא – מוחין דגדלות

אֲשֶׁר • בּוֹרָא • שֶׁהַכֹּל

סיום הברכה – מוחין דגדלות

בדרך העבודה

פתאום מקבלים את המבט הנכון להסתכל על הדבר הזה לא כמו
שוקולד או קולה גשמיים סתם, אלא הם נהפכים למציאות של
הכרה מושלמת כי אתה ה' אלוקנו!
עכשיו על ידי הברכה הופכת גם הארץ לשמים

ביאור הדברים

סיום הברכה – המשכת מוחין דגדלות

סיום הברכה – הדבר הגשמי עצמו נעשה גילוי 'אתה ה' אלוקינו'

שהכל נהיה בדברו / בורא פרי האדמה וכו'. כעת מקבלים מוחין חדשים
ואמתיים, מוחין דגדלות. כעת גם הדבר הגשמי הזה נהיה מתוקן בגדלות
ממש. פתאום מקבלים את המבט הנכון להסתכל על הדבר הזה לא כמו

שוקולד או קולה גשמיים סתם, אלא הם נהפכים למציאות של הכרה מושלמת כי אתה ה' אלוקנו!

מתוך אותו דבר גשמי ממש, צועקת אלינו אחדות ה'! ותחת שיראה בדבר הזה מציאות נפרדת מה', אדרבה על ידי הדבר הזה עצמו אנחנו מכירים את מציאות ה'. אותם שלושה קווים שהיו לך קודם הברכה, האהבה לדבר, ההתחברות אליו, והפחד שלא להפסיד אותו. כעת כל אותן תכונות הופכות לדבר אחר לגמרי, לגילוי מציאות ה' ממש!

לפני הברכה היה הגילוי הזה בשמים ועדיין לא ירד להתגלות כאן בארץ, אבל עכשיו על ידי הברכה הופכת גם הארץ לשמים, כפירוש הבעש"ט: השמים שמים לה', והארץ, את העולם הזה, נתן לבני אדם לעשות מהם שמים.

השפע והכרת האלוקות שיורד אחרי תיבות מלך העולם נמשך מיחוד עליון מאוד (ע"ב ס"ג דא"ק), והוא נעשה על ידי מה שאנחנו פעלנו לעורר לעילא שיגלה ה' יתברך שפע חדש, והרי זה נחשב שאנחנו על ידי עבודתנו פעלנו כל זאת.

הנה על פי הקדמה זו יכולים להיכנס ולהבין איך להכניס את דרך הבעל שם טוב ממש אל תוך היחודים של כוונות האר"י והרש"ש, לא רק כתוספת אלא זהו ממש אותו העניין עצמו! זוהי דרך הבעל שם טוב כמו שהרחבנו בשני הפרקים הקודמים שעיקר עניינו הוא לייחד את היהודי עם ה' על ידי כל דבר

ודבר שהוא עושה. וכשם שיכולים לעשות זאת בדברים גשמיים, כל שכן וקל וחומר שעל ידי הכוונות והייחודים שעל פי דרך הקבלה יכולים לעשות זאת.

עיקר הכוונה

שהכל נהיה בדברו – מוחין דגדלות – ועכשיו, היות שזה בא מאתערותא דלתתא – מצידנו, יש כלים לזה, ויכולים לרדת מוחין דגדלות אמיתיים: להכיר את ה' בכל דבר – 'שהכל נהיה בדברו', או 'בורא פרי העץ' – בכל דבר ודבר.

סוד הכוונה בתיבת 'סיום הברכה' – על פי הרש"ש**הכוונה בקצרה – למעשה**

◀ **שהכל נהיה בדברו – מוחין דגדלות** – מאתערותא דלתתא יש כלים, ויורדים מוחין דגדלות – להכיר את ה' בכל דבר ודבר.

♦ **מוחין דגדלות** – מתוך אותו דבר גשמי ממש, צועקת אלינו אחדות ה'!

ובסוד הכוונה – על פי הרש"ש

אֱשִׁיר

יחזיר המוחין דחג"ת לז"א

קִדְשֵׁנוּ / בּוֹרָא / הַמּוֹצִיא

ימשיך מיסודי דישמרת חב"ד לז"א

חכמה דל"ם

אֱהִיָּה

יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

בְּמִצּוֹתָיו

בינה דל"ם

אֱהִיָּה

יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

וּצְוָנוּ/פָּרִי/לָזֶם

חכ דל"ם

אֱהִיָּה

יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

עַל...בֵּין הָאָרֶץ

בשבות ל"ם

אֱהִיָּה

יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה יֵהוָּה

יכוין כ"ז ב"פ - לאבא ואמא

ויכנס עוד בשביל צ' דחב"ד דז"א

'יחודים כמוך' עמ' קכח

א. יחזיר המוחין דחג"ת לז"א.

ב. וימשיך מיסוד ומלכות דיסוד"ת חב"ד לז"א:

ג. 'קדשנו' / 'בורא' / 'המוציא' – חכמה דל"ס; 'במצותיו' – בינה דל"ס; 'וצנונו' /

'פרי' / 'לחם' – ו"ק דל"ס; 'על...' / 'מן הארץ' – מלכות ל"ס.

ד. יכוין כל זה ב' פעמים – לאבא ואמא.

חלק רביעי

פְּנוֹת הַאֲכִילָה

כוונת מנו"ח – "לדעת שה' שמח בי, ולכן מאכילני"

עבודת האכילה – נחלת הכלל

"וידע איניש בנפשיה את מקומו"

ישנה את ההכרה הפשוטה בה' יתברך שנתן לנו את האוכל ואנחנו מודים ומברכים אותו על כך. וישנם גם כוונות פנימיות לחשוב אותם בכל כף שמכניס לפיו, מחשבות בסדר השתלשלות המאכל מהעולמות העליונים, ועד שהוא מגיע אל תוך פי. ישנם בכתבי האר"י כוונות אכילה הנקראות 'כוונות מנוח', וישנם כוונות גבוהים מזה הנקראים אברהם אבינו. וכתב האר"י שמנוח היה בידו לכוון הכוונות של אברהם אבינו, ולכן כיון של עשה זאת הריהו נחשב עם הארץ. אבל כל אחד צריך לדעת את מקומו ולעבוד לפי זה. וכמו כן הוא גם בכל ענין בעבודת ה' שישנם בזה דרגות רבות של הכרה וקשר עם ה' יתברך.

וידע איניש בנפשיה את מקומו, אם הוא מסוגל לאכול בכוונה של מסירות נפש, כאותו יהודי שהרבה באכילה כדי שאם ישרפוהו על קידוש ה' תהיה אש גדולה יותר, או "שיסתפק" בכוונות האר"י, או שיבין שלפי מדרגתו יקשה עליו לאכול כך מתוך כוונה זו כל הזמן, ועל כל פנים יאכל בכוונה לשם שמים.

ואמרו חז"ל שכהיום שולחנו של אדם מכפר עליו, הוי אומר שעבודת האכילה היא נחלת הכלל.

ואל יאמר האדם: מה לי ולכוונת האכילה? אלא ילך לפי דרגתו, אבל ישתוקק לעלות יותר ויותר, מעלה מעלה. ויש פעמים שיכולים יותר ויש פחות, אבל לכל הפחות שיבין שזו עבודה השייכת אליו. וכמו בתפילה – יש תפילה יותר בכוונה ויש פחות, אבל כל יהודי מחויב להתפלל – כמו כן כאן.

כללות הכוונה – "הריני אוכל"

לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה – "בסוד הקרבן במזבח"

בדרך העבודה: אלא מלמדים את היהודי דעת לאכול בשוב הדעת, ובפרט אם זוכה לברך בכוונה הרי הוא מכריז בכך, שאין העולם הפקר ומציאות לעצמו נמצא שכל ימיו אכל בכוונה לקדש שם שמים!

הריני אוכל לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, לעלות הניצוצין קדישין בסוד הקרבן במזבח, ושיהיה לי כח לתורתו ועבודתו יתברך שמו.

סוד הכוונה: הריני אוכל לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, לעלות הניצוצין קדישין בסוד הקרבן במזבח, ושיהיה לי כח לתורתו ועבודתו יתברך שמו. יכווין להמשיך שפע ומזון מיצירה לעשיה, ולברר הטוב שבמאכל, ולברר ניצוצי הק' המעורבים בו מחטא אדה"ר, ולתקן חוטא המתגלגל בו, ולברר ע"י מחשבה דאבא.

"בסוד הקרבן במזבח" – וכי אני מכוון כך?

ובודאי מי שקורא כאן את המאמר לא ישאל: וכי אני מכוון "בסוד הקרבן במזבח"? אין לי אלא כוונה לבטן שלי! ואף שהיה צדיק שאמר דברים כאלו, הרי לא כל דיבור של צדיק אפשר להבין בלי הקדמות, וצריכים את ההקדמות הנכונות כדי להבין את דבריו הקדושים.

ובאמת, מי שקורא ספר זה כנראה משתוקק לאמת ולעבודה - שאם לא כן, לא היה קורא בו. ואם כן, כבר אין קושיא: הרי פנימיות רצונך הוא באמת להקריב את עצמך לה', "בסוד הקרבן".

אלא שזוהי העבודה כאן: מחשבות של קדושה אינן מגיעות מעצמן, אלא צריך לעבוד כדי לחשוב אותן - וזהו עיקר הנחת רוח. וזו גם, לכאורה, כוונת אותו צדיק: לא להוריד מן העבודה, אלא שלא ירמה האדם את נפשו לחשוב "אני - למזבח אני מחשב!". לא כן; זוהי עבודה, שצריך לעבוד ולחשוב.

שלבי הכוונה - שלב אחר שלב

שן - ל"ב שנים

ל"ב נתיבות חכמה - שעל ידם הבירור

ויש במאכל גם מציאות של דין - ההסתרה. וכוונת האכילה היא להמתיק את הדין על ידי בירור: מהי המציאות האמיתית של מאכל זה. ולכן צריך לטחון את האוכל בשיניים ולדקדק אותו - ד"ק - וכל הכוונות הן להוריד את הדין.

בדרך העבודה: כגון שעל ידי שמברך על המאכל ומכיר בכך שהמאכל לא ברא את עצמו חלילה אלא ה' יתברך ברא אותו, על ידי זה אתה 'מעלה' את הדבר ואת עצמך להיות לפני ה'!

כוונת שן - ול"ב שנים

קפ"ד וקס"ו גימ' שן	יוד, יוד, הי,	יוד, יוד, הי,
ויכוין א' בצירור יו"י	יוד, הי ואו,	יוד, הי ויו,
כמס' ל"ב שינים, והם	יוד, הי ואו, הי	יוד, הי ויו, הי
ל"ב נתיבות חכמה,	גימ' קס"ו (ריבוע ס"ג)	גימ' קפ"ד (ריבוע ע"ב)
שעל ידם הבירור	בינה דאבא	חכמה דאבא

סוד הכוונה: יוד, יוד, הי, יוד, הי ויו, יוד, הי ויו, הי - קפ"ד (ריבוע ע"ב), חכמה דאבא; ויוד, יוד, הי, יוד, הי ואו, יוד, הי ואו, הי - קס"ו (ריבוע ס"ג), בינה דאבא; וקפ"ד וקס"ו גימ' שן. ויכוין א' בצירור יו"י, כמס' ל"ב שינים, והם ל"ב נתיבות חכמה, שעל ידם הבירור.

ויש לומר: השיניים – ל"ב נתיבות חכמה – הן כלי הבירור; וכשם שהשן מפרקת את המאכל, כך ההתבוננות בשכל מפרקת את המראה החיצון, ומגלה שהמאכל לא ברא את עצמו.

מ"ו – הלחיים

לחי העליון – חכמה דאבא, לחי התחתון – בינה דאבא: "במחשבה איתבררו כלא"

בדרך העבודה: וכמו כן בשעת האכילה, יכניס כוונה מי הוא זה שמאכילני ומשקני. יש כאן אמנם לבוש של מאכל, אבל החיות היא רק ממנו יתברך!

סוד הכוונה: יהוה גימ' כ"ו – לחי העליון, חכמה דאבא; א' בגי' כ' – לחי התחתון, בינה דאבא; ושניהם גי' מ"ו, מילוי שם ע"כ, יוד ה' ו' ה', והם חכמה ובינה דאבא, שהוא מחשבה, כי במחשבה איתבררו כלא.

ויש לומר: "במחשבה איתבררו כלא" – הבירור נעשה במחשבה; וזו המחשבה: מי הוא זה שמאכילני.

נ"ח – "אוכל"

ל"ב וכ"ו – גימ' אל יהוה, וגימ' 'אוכל'

בדרך העבודה: הוא רואה איך שה' יתברך נותן בדבר המאכל הזה טעם וריח, איך שה' יתברך ממשיך כח וחיים על ידי המאכל הזה.

סוד הכוונה: א' גימ' ל"ב, א' גימ' כ"ו; ל"ב וכ"ו גימ' אל יהוה, וגימ' 'אוכל' עם הכולל. יכוין לכלול חצי התחתון של אלף ראשונה בחצי התחתון של אלף שניה – בסוד 'הבן בחכמה'; וחצי העליון בחצי העליון של אלף שניה – בסוד 'חכם בבינה'.

ויש לומר: ה'אוכל' עצמו הוא "אל יהוה" – לא חומר בלבד, אלא כח וחיים שה' ממשיך בו.

לָחֶם

ג' הויות – "ותכוין באוכל הנזכר שיתוקן"

בדרך העבודה: כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה', דהיינו שהנשמה ניוונית מהברכה, כי על ידה מקשר ומיחד היהודי את המאכל להשי"ת, וגילה בכך את מציאות השי"ת בתוך גשמיות הבריאה, וכן קישר ויחד את נשמתו עם השי"ת.

סוד הכוונה: א' גימ' ל"ב, א' גימ' כ"ו, א' גימ' כ"ו, כ' גימ' ל"ב, כ"ו, כ' גימ' יהוה יהוה יהוה, מס' 'לחם'; ותכוין באוכל הנזכר שיתוקן.
ויש לומר: ה'לחם' עולה שלוש הויות – כי "לא על הלחם לבדו יחיה האדם", אלא על השם שבתוכו.

ד"ק – הַלְעִיסָה

לטחון ולדקדק בל"ב שינים – ועי"כ יתברר האוכל

בדרך העבודה: תבין ותתבונן שאמנם נכון שהמאכל הזה ערב וטעים לחיך, ואולי לא היה ראוי שיהודי עובד ה' יאכל את זה, אבל אחרי שאני כבר אוכל את זה, וכי זה צריך להיות סיבה שאני אשכח בגללו מה'!?

סוד הכוונה: יכוין לטחון ולדקדק לחם זה בל"ב שינים, ועי"כ יתברר האוכל במ"ו נ"ח העולים ד"ק. מ"ו נ"ח גימ' ד"ק; לח"ם ד"ק גימ' יעקב; מ"ו נ"ח ד"ק גימ' יצחק.

ועל ידי שלועס בכוונה, לשבור את הקליפה המסתירה ממנו יתברך, זוכים לפרי האמיתי – הארת פנים ממנו: הוא מחיה אותי ברגע זה על ידי מאכל זה, והמאכל אינו אלא לבוש לחיות שלו.

פ"ד – הַפְלִיעָה

מן החיך – אבא, אל הגרון – אמא; "אוכל נפש" ביצירה

- 71 -

סיכום כל כוונות האכילה

כל הכוונות יחד – מ"ו, נ"ח, לח"ם, ד"ק, פ"ד – עולות ש"ע
נהורין: פנים עליונים.

**ה' מאיר לך פנים, ה' מחייך אליך – לדעת
שה' שמח בי, ולכן מאכילני.**

ש"ע נהורין – פנים עליונים המאירים אליו

ביאור הדברים

כוונת ש"ע נהורין

יכוין לחבר כל הכוונות הנזכרים שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד,

מ"ו. נ"ח. לח"ם. ד"ק. פ"ד.

ויכוין שהם גימ' ש"ע נהורין כמס' ב' שמות 'אל' מלאים

אלף למד אלף למד

סוד הכוונה

יכוין לחבר כל הכוונות הנזכרים שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד, ויכוין שהם גימ' ש"ע
נהורין, כמס' ב' שמות 'אל' מלאים – אלף למד אלף למד.

**אחר כל הכוונות – מ"ו, נ"ח, לח"ם, ד"ק, פ"ד – יש כוונה הכוללת את
כולן, שעולות יחד בגימטריא ש"ע נהורין, והם הפנים העליונים המאירים**

אליו. וזהו "סוף פסוק" של הכוונה – עיקר כוונת האכילה: **לדעת שה' שמח בי, ולכן מאכילני.**

מאין מגיע האוכל? לא מעצמו, אלא ממנו יתברך, ממדרגות גבוהות מאוד; שה' אינו סתם משפיע עלי, אלא מרצון גבוה מעל גבוה.

וזהו קיצור כל הכוונות: ה' מחייך אליך, ומאיר לך פנים.

אחר הברכה – בשעת האכילה

דייקא מתוך הגשמיות הנשארת מתגלה שאין עוד מלבדו

**אין הכוונה לפרש מה שבעולמות העליונים, אלא למצוא את
החיבור עם ה' דרך הכוונות**

במאמר הקודם ביארנו את סדר הכוונות במטבע הברכות על פי דרך החסידות, שלא מדובר ברמז צדדי שיכולים למצוא על פי הכוונות, אלא נדרש מהיהודי להכיר ולהתחבר ממש למציאות ה' גם מתוך המציאות הפשוטה של העולם הגשמי. ואין הכוונה לפרש את מה שמתרחש בעולמות העליונים בדרך כזו או אחרת, כי מי יעלה לנו השמיימה לומר שאכן זו הכוונה. אלא העניין הוא למצוא את החיבור עם ה' יתברך דרך הכוונות, ולראות איך גם בתוך המציאות הפשוטה שלי, קיימים ונמצאים הדברים האלו. הרי זה כמו כל הדרך של הבעל שם טוב הקדוש, שהעיקר והתכלית היא החיבור וההכרה בה', הן בתורה ותפילה, הן כאשר עוסקים בכוונות ויחודים, והן כאשר עוסקים בקניות או בעזרה עם הילדים. תמיד צריכים למצוא את הדרך איך להתחבר לה' דרך הדברים שאנו עושים.

נשוב כעת בקיצור על כוונת הברכות שהתבארה על פי הרש"ש הקדוש:

באמירת **ברוך אתה ה' אלוֹקֵנו** משפיע ה' יתברך על היהודי התעוררות עליונה, כביכול מבטא את רצונו שהיהודי יכיר ויגלה אותי על ידי המאכל או המשקה הזה. כי לעת עתה אני עדיין נמצא כביכול מחוץ לדבר הגשמי הזה ולא מכירים שאני קיים בתוכו.

באמירת **מלך העולם** מקבל היהודי על עצמו עול מלכות שמים, להמליך את ה' על ידי הברכה וההכרה שאין בדבר הזה שום חיות חוץ מחיותו יתברך. ולפי מסירות נפשו של היהודי לדבר וביטול רצונותיו לכבוד ה', כך הוא זוכה להשפיע מוחין חדשים של השגת ה', והם נשפעים בתיבות '**שהכל**' '**בורא פרי האדמה**' וכיו"ב.

וישנם דרגות רבות מסירות הנפש, יש אשר עושה זאת בעצם מה שהוא מברך, ויש מי שזוכה למדרגות גבוהות יותר של מסירות נפש גמורה עד שאין לו בזה שום רצון עצמי בכלל. וכל אחד לפי מסירות נפשו ורצונו, ממשיך מוחין דגדלות והשגת אלוקות.

תחושת ההחמצה – אחרי כוונה כה עליונה עדיין מרגיש טעם והנאה מהאוכל

כעת ברשותכם נשאל שאלה: אין ספק שכל מי שקרא את המאמר המרומם על כוונת הברכות, קיבל מכך התעוררות כלשהי. ומי שאף ניסה ולכוון כך בפועל, בוודאי ובוודאי שהגיע להרגשה נפלאה של קשר ודבקות בה' לא

פחות מאשר בתורה ובתפילה, ושמא אפילו יותר מכך, כי זהו הרי חידוש שאינו מצוי להרגיש קשר כזה בסתם יום של חול.

ובכן, האם זה נכון שלאחר מכן הייתה לך תחושת החמצה? אחרי כזו כוונה קדושה ועליונה אני עדיין מרגיש טעם והנאה מהאוכל, ואם לא בכף הראשונה, על כל פנים בהמשך...

הרגשה זו יכולה להתחזק ביתר שאת אצל מי שיש לו יד והבנה בסודות התורה והוא זוכה לכוון בשלימות את כל כוונות הרש"ש, וכן מחבר עצמו לגאולת הנפש בדרך הבעל שם טוב. אצל אחד כזה יכולה להתגבר תחושת ההחמצה ביתר שאת, הוא חשב וקיווה שאחרי כזו ברכה הוא יתחיל לראות אותיות פורחות באוויר, הוא יראה את חיות ה' יתברך שנמצאת בתוך הדבר הזה כמסופר על הרה"ק בעל התניא שבטרם הסתלקותו התבטא לאמור כי הוא לא רואה את הקורה, כי אם את דבר ה' שמחיה אותה. וכן מסופר מעין כך על צדיקים נוספים.

כאשר אותו אחד לא זוכה לכך הוא מתחיל להסתפק בכל הכוונות שהוא כיוון, איך זה מסתדר עם הטעם הגשמי שאני מרגיש?! ואולי אם הכוונות לא עוזרות לי להתרומם, כבר עדיף שאשקיע את הזמן הזה להתבונן בספרי מוסר על גנות ונמיכות הדברים הגשמיים?

ובאמת שקושיא זו מופיעה פעמים רבות מאוד, כגון כאשר מרגיש טעם טוב מדי בטשולנט או בגלידה אחרי תפילת שבת נעלית ומרוממת. אלא

שבמקרים מעין אלו עוד יכול האדם לתרץ לעצמו, ניחא הייתי למעלה ונפלתי. אבל בנידון דידן הנפילה היא מהירה מדי... רק הרגע כיוונתי כל כך יפה ומרומם, וכבר נפלתי! היתכן שלא פעלתי כלום?! ואם כזו תוצאה, מנין אקח כח לפעם הבאה?!

זו שאלה כואבת, ונקווה בעזרת ה' לסדר את הדברים וליישבם על הלב להביא גאולת נפש בדרך הצדיקים.

לישוב הדברים נשוב מעט למה שעסקנו בו במאמר הקודם בפרטי הכוונות, ומתוך כך תבוא מנוחה לנפש שוקקה.

מוחין דיניקה – ידיעה כללית שעדיין אינה מתגלה בפרט המאכל הזה

כאמור בתיבות 'ברוך אתה ה' אלוקינו' נמשכים מוחין שנקראים 'מוחין דיניקה', הם מוחין דקטנות. כי בתחילה אנחנו והמאכל עדיין כמו ילד קטן, שאמנם יודעים באופן כללי שיש קב"ה בעולם שמחיה את הבריאה כולה, אבל חסרה לנו עדיין הידיעה הפרטית להכיר אותו כאן בתוך הפרט המסוים הזה. הוי אומר שהחיות שיש למאכל הזה היא עדיין חיות של קטנות. עדיין יש אצלנו מחיצה בין מציאות המאכל לבין מציאות הבורא. לכן אומרים 'אלוקינו' באופן כללי, זה עדיין לא מתגלה בתוך פרטי החיים שלנו.

כי המאכל הוא חלק מחלקי הנשמה שלי שנמצא בתוכו, והעבודה שלי היא לחבר אותו עם מציאות ה' שמחיה אותו. (מה שנקרא העלאת ותיקון הנצוצות). וכל עוד שלא תיקנתי את זה, הרי זה בבחינת קטנות.

אבל אחרי שאני מתעורר להבין שה' יתברך מצפה לי ולמעשיי, כמו שהתבאר במאמר הקודם שזה מגיע דרך המשיכה שיש לנו למאכל כפירוש הבעש"ט עה"כ 'רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף', ההתעוררות הזו היא המוחין דיניקה שמעוררים אותנו למצוא את ה'. ועל ידי זה מקבל עול מלכות שמים בתיבות 'מלך העולם', וזה מעורר באתערותא דלתתא שכביכול ה' יתברך רואה שבניו חפצים בו ומוכנים למסור את נפשם עבורו. על ידי זה מתעוררים עלינו מלמעלה מוחין דגדלות, ה' יתברך מגלה יחוד עליון חדש וה' יתברך מתגלה בעולם בגילוי חדש ונעלה!

'שהכל נהיה בדברו' – כוס הקפה עצמה נעשית מוחין דגדלות

להיכן נכנסים אותם המוחין דגדלות? איפה ה' יתברך מתגלה? ב'בורא פרי העץ' וכיו"ב.

כי בזמן של מוחין דקטנות נמשך גילוי אלוקות בתיבות 'ברוך אתה ה' אלוקנו', ועכשיו כבר נכנסים מוחין גדולים ב'שהכל נהיה בדברו'. **גיוואלד!** **כוס הקפה שאתה שותה היא אינה אלא מוחין דגדלות!** היא מגלה אלוקות יותר מאשר ב'ברוך אתה ה' אלוקנו'!

המציאות של העולם מתהפכת לגמרי על ידי הברכה שלך, והכל הופך לגילוי של 'אתה ה' אלוקנו!' עכשיו רואים את ה' יתברך מתוך הגשמיות של העולם!

הערה ראוי לציין את דבריו של המגיד הגדול זי"ע, שאמר שכאשר יהודי מתפלל עם פירוש המילות בלבד, אזי לכל תיבה יש את הפירוש שלה, כגון ברוך, אתה וכו'. רק כאשר הוא אומר את שם ה' הריהו מזכיר את שמו יתברך. לעומת זאת מי שמתפלל על פי הכוונות, הרי שכל תיבה ותיבה היא שם ה' בפני עצמה!

אדרבה – רואים כוס קפה, ויודעים בבהירות שאין כאן מציאות נפרדת ממנו

כעת בוא חשבון: מה אמור להתרחש אחרי ברכה שכזו? האם מה שצריך לקרות הוא שדבר המאכל יעלם ובמקומו נראה אותיות פורחות? אדרבה ואדרבה! רואים כאן כוס קפה עם חלב וסוכר, אבל יודעים בבהירות הגדולה ביותר שאין כאן כל מציאות נפרדת ממנו חלילה! העולם כולו והקפה שלי בכללו הם גילוי שדרכם רואים את ה' אלוקנו מלך העולם!

הן בזה השתבח אברהם אבינו ע"ה: 'עד שלא הייתי אני, היית נקרא אלוקי השמים, ואני הרגלתי את שמך בעולם'. ואנחנו ממשיכי דרכו בקודש לגלות את אור ה' בתוך העולם!

נמצא שאין כאן כל סתירה במה שאנחנו רואים ומרגישים את הגשמיות לבין אמת ה'. רק לפני שברכנו הייתה בכך סתירה ולא היינו מסוגלים לראות את

גשמיות העולם, כי היא הסתירה לנו את מציאות ה'. אבל עכשיו? אדרבה, לא רק שהעולם הגשמי לא מפריע לי, הוא עוד מסייע בעדי!

אין לחקות את עבודת הצדיקים שנמנעו מכל הרגשה גשמית

אלא שעדיין ישאל השואל הרי ראינו שצדיקי הדורות היו נמנעים כליל מכל הרגשה גשמית שהיא. ובכן ראשית כל מאן יימר שהייתה זו דרכם כל הזמן? אבל גם אם אכן נאמר שהיו צדיקים שאחזו דרכם בקודש להתרחק לגמרי מהנאות, כמו הצדיקים שהיו מוסיפים כמויות גדולות של מלח למאכלם עד שלא היה ראוי לאכילה, או שהיו בולעים את המאכל בלי להרגיש בו טעם. מכל מקום פשיטא שאין מקום לחקות את עבודתם של הצדיקים, כמו שכל אחד מבין שאין מקום לחקות את עבודת האכילה של הרה"ק מאפטא זי"ע וכיו"ב. אין איש דומה לחברו וכל אחד צריך לעבוד את ה' לפי דרכו הוא, ואין אדם דומה לחברו. ובוודאי שלחקות את מעשי הצדיקים אין כל מקום, שהיו הם אש וכל מעשיהם א שטיק פייער!

עיקר העבודה היא להבין שבאמת לאמיתה הגשמיות אינה סתירה למציאות ה'. ואם אמנם אחרי הברכה לא משתנה שום דבר בחיצוניות של העולם, אבל המציאות הפנימית שלו משתנה לגמרי. וגם אם רואים פעם סיפור על צדיק שהתנתק לגמרי מהרגשת טעם באוכל, מכל מקום השאיפה שלנו לא אמורה לראות אותיות פורחות וכיו"ב. זה יכול להיות מאוד מרומם ונחמד, אבל השאלה היא מה רצון ה'.

רצון וכבוד ה' הוא שלא רואים כל הזמן, או שבכלל לא רואים שינוי במציאות הגשמית, ולמרות זאת מאמינים שאין כלום בעולם חוץ ממציאות ה'.

מטרת הברכה והכוונה היא לא להקל עלי מלראות ולהרגיש את גשמיות הדבר, למרות שגם זה באמת נעשה במדה מסוימת, כי ההבנה שיהודי מבין למה הוא נמשך לדבר מה, שכל זה נעשה עבור שליחות מסוימת שיש לו בזה, אם באכילה ואם בהימנעות מאכילה. ההבנה הזו היא הדרך המושלמת ביותר לשמור על האדם שלא ייגרר אחרי גשמיות העניינים יתר על המידה, כי כשהוא מבין שיש כאן פנימיות, הוא מקבל כח להחזיק מעמד כראוי.

המטרה העליונה – לעשות נחת רוח לבורא דייקא מתוך ההסתר והגשמיות

אבל לא זו היא המטרה העיקרית בכוונת הכוונות וייחוד הייחודים. המטרה העליונה היא אחת: לעשות נחת רוח לבורא יתברך! ה' יתברך רוצה שאני אחשוב ואכוון את כוונת הברכות וכן את כל הכוונות והמחשבות שמכניסות את אור ה' בעולם, ושזה ייעשה בחיבור עמוק של הלב לה' ורצון לעשות נחת רוח לפניו ולהידבק בו, כל אלו פועלים נחת רוח מופלגת לעילא. ויש נחת רוח מיוחדת שנפעלת דווקא באופן הזה, מתוך ההסתר והגשמיות.

אלא מאי, הלב שואל הרי גיליתי אותו, ובכן למה אני לא רואה אותו?

שאלה זו לא מחכמה היא באה, נראה כי הברכה הראשונה עוד לא הביאה אותך לאמונה שלימה, נו, אולי בברכה אחרונה תשלים זאת...

כי למה זה בוער לך כל כך לראות את מציאות ה', וכי אינך מאמין? הלא זו כל תכלית הברכה להעניק לך בהירות מושלמת באמונה, שאין שום מציאות אחרת חוץ מה', גם אם וכאשר אתה לא רואה זאת בעיניך.

גם אם אתה עדיין לא בדרגה שלא לרצות לראות, מכל מקום עצם זה שאתה לא רואה זה גופא נותן לך דרך להמשיך ולגלות עוד ועוד חלקים מגילוי כבוד ה'. כי אם אחרי כל ברכה היה מתגלה האור בגלוי ממש, שוב כבר לא היה מה לגלות, והרי ה' יתברך רוצה שנגלה אותו בעוד כל מיני מקומות נסתרים, ודווקא בגלל שהאמת עדיין נסתרת, שייך לגלות אותו שם.

חלק חמישי

בְּרָכָה אַחֲרוֹנָה

שלימות התיקון – "שה' ברא אותו עבדו"

ברכה אחרונה – התיקון הפנימי

התיקון של ברכה אחרונה עמוק ופנימי מן הברכה הראשונה

תיקון הברכה האחרונה עמוק ופנימי יותר מן הברכה הראשונה

שמא ראוי להוסיף כאן פרט חשוב, שהנה בדרך כלל בברכה אחרונה קשה יותר לכוון מאשר בברכה ראשונה, ואף עלולים לשכוח לגמרי מלברך חלילה, ועל כל פנים איכות הברכה האחרונה אינה דומה לראשונה, הלא דבר הוא.

התשובה על כך היא, ראשית כל מבואר בקבלה שהתיקון של ברכה אחרונה הוא יותר עמוק ופנימי מאשר התיקון של הברכה הראשונה. אבל גם בפשטות יש לבאר שלפני הברכה המאכל עומד לפני האדם ויש ביכולתך להתגבר על המשיכות הגשמיות ולהאמין בתוקף שכל המציאות של האוכל היא רק מציאות ה' שמחיה אותו. לכן על ידי הברכה הראשונה מתקנים את החלק החיצוני.

לעומת זאת אחרי שכבר נאכל המאכל והוא כבר איננו, אתה הרי יודע שנהנית היטב מהמאכל, ואתה גם יודע שלא ראית שום ניצוצות עולים. כעת מבלבל היצר את האדם לומר: מה לך כי תדמיין? הכל שטויות ותאוות שלך!

אבל כל אלו הם מחשבות של הסיטרא אחרא שרוצה למנוע את היהודי מלהודות לה' ולהכיר במציאותו, שעל ידי זה יתוקן הפנימיות של המאכל. והרי בברכה אחרונה מתחייבים רק אם אכן אכל כשיעור ושבע כראוי. כי זוהי שלימות התיקון שידע האדם ויבין שלא רק שה' ברא את הדבר הזה, אלא הוא ברא אותו עבורי כדי שאני אעבוד אותו על ידי זה. ההכרה הזאת מביאה את המאכל הזה אל תיקונו המושלם.

ה' יתברך יזכנו לברך בכוונה ולאכול בקדושה כראוי.

חתימת הדברים

הכוונות והפנימיות – הדרך לצאת מן התאוות

שמא תאמר שזו פתח לתאוות – הפנימיות היא הדרך לצאת מן התאוות

נ.ב. אבקש את הקורא הנלבב לבל ימהר לדונני לכף חובה לאמור, מה זה שמדברים כאן כך, הרי נתת תורת כל אחד בידו שימלא כרסו בתאוות ומעדנים, יכוון מעט כוונות ויראה עצמו כצדיק תמים. כלום לא עדיף קודם למעט בתענוגים ורק אחר כך ללכת בגדולות ובנפלאות כמכוונים הגדולים אשר בארץ?

אבל אבקש ממך קורא יקר, אנא ממך! תנסה לעשות זאת עם אמת ותיווכח לראות שהכוונות והפנימיות לא יהיו אלו שיפילו אותך לתאוות האכילה, אדרבה הם יוציאו אותך מהם! פוק חזי מהחיים שלך בעצמך, כמה דברים ניסית ונפלת עד שנכנסת לעולם הפנימי ורק כך הצלחת לצאת מכל הדברים שרצית לצאת מהם.

המציאות מוכיחה שעל ידי שמכניסים פנימיות עם רצון אמיתי לעבוד את ה' ולמעט בתאוות, זו היא הדרך לצאת מהתאוות! ובכלל, אין בדברים אלו משום סתירה לעבודה בדרך אחרת על שבירת התאוות, למעט באכילת

מעדנים ואולי אפילו למלוח את המאכלים או לאכול לחם יבש ומים במשורה. אבל זאת יש לדעת שאם ניגשים לנושא הזה בלי הפנימיות שלו, הרי שגם פת הלחם היבישה עלולה לגשם חלילה...

ואם לחשש גאות תחשוש ותירתע מלהחשיב עצמך כמכוון דגול. אף אנו נענה ונשאל מה מקום יש כאן לגאווה? וכי בכך שהקדשת כמה דקות לקריאת מאמר וקיימת את הנאמר בו כבר הפכת לבעל מדרגה? בשלמא אם היית משקיע שנים ארוכות בתורת הסוד עוד היה מקום לדון אם שייכת אצלך גאווה, אבל דברים אלו אין שום סיבה שיביאו אותך לגאווה, בסך הכל מדברים על עבודת ה' השווה לכל נפש.

גאולת הנפש למעשה

אחרי שאנו זוכים לברך בכוונה הראויה, ועל ידי זה לרומם את המאכל ואת העולם כולו למוחין דגדלות, להשגה שלימה במציאות ה'. כעת מבינים אנו איך ה' יתברך נמצא בתוך הגשמיות ממש, ואנו לא נופלים ברוחנו מכך שעדיין יש לנו משיכה לגשמיות ולא זכינו שיתהפכו כל הדברים אצלנו לרוחניות גמורה. כי אדרבה את זאת הצלחנו עכשיו להשיג, איך שבתוך המציאות הגשמית שקיימת ונוכחת, נמצא ה' יתברך.